

אָמַר רַבִּי יִיסָא אִי הָכִי מִשָּׁה אַמַּאי מִית, דָּאִי
הָכִי כִּינּוּן דְּלָא חָב לָא יְמוּת (ואמאי ימות).
אָמַר לִיה וּדְאִי מִית, אָבֵל לָא שְׁלָטָא בֵּיה
קְאמְרִינָן, אָלָא לָא מִית עַל יְדוּי וְלָא אֶסְתָּאב
בֵּיה, וְלָא מִית (דף קלב ע"א) וּדְאִי אָלָא אֶתְדַבֵּק
בְּשִׁכְנֵתָא וְאָזִיל לַחֲיֵי עֲלֵמָא.

וְהָא חֵי אַקְרִי, כְּמָה דְאוּקִימְנָא דְכְּתִיב (שמואל
ב כג) וּבִנְיָהוּ בֶן יְהוֹדָע בֶּן אִישׁ חֵי וּגְוִי.
וְעַל דָּא כָּל מָאן דְּאֶשְׁתַּדֵּל בְּאוּרִייתָא חִירו
אִית לִיה מַפְלָא בְּעֲלָמָא דִּין מִשְׁעֵבוּדָא דְשָׁאָר
עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת פּוֹכְבִּים וּמְזֻלוֹת. חִירו
בְּעֲלָמָא דְאִתִּי בְּגִין דְּלָא יִתְבַּעוֹן מַנְיָה דִּינָא
בְּהָהוּא עֲלָמָא כָּלָל.

תָּא חֲזִי, בְּאוּרִייתָא כְּמָה רְזִין עֲלָאִין סְתִימִין
אִית בָּהּ, בְּגִין כְּדָּ כְּתִיב, (משלי ג) יִקְרָה הִיא
מִפְּנִינִים. כְּמָה גְּנִיזִין טְמִירִין אִית בָּהּ, וְעַל
דָּא כַּד אֶסְתַּפֵּל דְּדוּד בְּרוּחָא דְחֻכְמָתָא וְיַדַּע
כְּמָה פְּלִיאָן נְפִיקִין מְאוּרִייתָא

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים קיט) גַּל עֵינֵי
וְאִבִּיטָה נְפִלְאוֹת מִתּוֹרְתֶךָ. בָּא
רָאָה, וַיְהִי הוּא טָרָם פְּלָה לְדַבֵּר
וְהִנֵּה רִבְקָה יֹצֵאת. יֹצֵאת? בָּאָה
הִיא צְרִיף לְהִיּוֹת! מַה זֶה יֹצֵאת?
שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הוֹצִיא אוֹתָהּ
מִכָּל אוֹתָם בְּנֵי הָעִיר, שְׁכָלָם
רְשָׁעִים, וְהִיא יֹצֵאת מִהַפְּלָל
שְׁלָהֶם. וְתַרְדּוּ הָעֵינָה כְּתוּב
בְּה"א, סוּד הוּא שְׁפָגְשָׁה שָׁם אֶת
בָּאָר מְרִים, וּמִשׁוּם כְּדָּ כְּתוּב
הָעֵינָה בְּה"א, וְעַלּוּ לָהּ הַמַּיִם.

דְּבַר אַחַר וְהִנֵּה רִבְקָה יֹצֵאת,
כְּפְתוּב יֹצֵאת לְשֹׂאב מַיִם. לְמָה
יֹצֵאת וְלֹא הוֹלְכוֹת וְלֹא בָאוֹת?
אָלָא מִשׁוּם שְׁטַמּוֹנוֹת הָיוּ כָּל
הַיּוֹם, וּבָאוֹתָהּ שְׁעָה יֹצֵאת
לְשֹׂאב מַיִם. וְסִימָן לְקַח בְּיָדוּ.

בָּא רָאָה, כְּשֶׁהֲגִיעַ הָעֶבֶד לְחָרָן
וּמִצָּא אֶת רִבְקָה לְעֵת עֶרְב, הִנֵּה
זְמַן תְּפִלַּת הַמְּנַחֶה. בָּאוֹתָהּ שְׁעָה

וְהָא חֵי אַקְרִי, כְּמָה דְאוּקִימְנָא דְכְּתִיב (שמואל
ב כג) וּבִנְיָהוּ בֶן יְהוֹדָע בֶּן אִישׁ חֵי וּגְוִי.
וְעַל דָּא כָּל מָאן דְּאֶשְׁתַּדֵּל בְּאוּרִייתָא חִירו
אִית לִיה מַפְלָא בְּעֲלָמָא דִּין מִשְׁעֵבוּדָא דְשָׁאָר
עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת פּוֹכְבִּים וּמְזֻלוֹת. חִירו
בְּעֲלָמָא דְאִתִּי בְּגִין דְּלָא יִתְבַּעוֹן מַנְיָה דִּינָא
בְּהָהוּא עֲלָמָא כָּלָל.

תָּא חֲזִי, בְּאוּרִייתָא כְּמָה רְזִין עֲלָאִין סְתִימִין
אִית בָּהּ, בְּגִין כְּדָּ כְּתִיב, (משלי ג) יִקְרָה הִיא
מִפְּנִינִים. כְּמָה גְּנִיזִין טְמִירִין אִית בָּהּ, וְעַל
דָּא כַּד אֶסְתַּפֵּל דְּדוּד בְּרוּחָא דְחֻכְמָתָא וְיַדַּע
כְּמָה פְּלִיאָן נְפִיקִין מְאוּרִייתָא

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים קיט) גַּל עֵינֵי
וְאִבִּיטָה נְפִלְאוֹת מִתּוֹרְתֶךָ. תָּא חֲזִי, וַיְהִי הוּא
טָרָם פְּלָה לְדַבֵּר וְהִנֵּה רִבְקָה יֹצֵאת. יֹצֵאת,
בָּאָה מִיבְעֵי לִיה, מָאִי יֹצֵאת. דְּקָדְשָׁא בְּרִיף
הוּא אֶפִיק לָהּ מִכָּל אֵינוֹן בְּנֵי מִתָּא דְכָלְהוּ
חֲיִיבִין, וְהִיא יֹצֵאת מִפְּלָל דְּלֵהוֹן. וְתַרְדּוּ
הָעֵינָה כְּתִיב בְּה"א, רְזָא אִיהוּ דְאַעְרַעַת תַּמָּן
בִּירָא דְמְרִים, וּבְגִין כְּדָּ כְּתִיב הָעֵינָה בְּה"א
וְסִלְקוּ לָהּ מַיָּא.

דְּבַר אַחַר וְהִנֵּה רִבְקָה יֹצֵאת כְּמָה דְכְּתִיב
יֹצֵאת לְשֹׂאב מַיִם, אַמַּאי יֹצֵאת
וְלֹא הוֹלְכוֹת וְלֹא בָאוֹת. אָלָא בְּגִין דְּטְמִירִין
הָיוּ כָּל יוֹמָא וּבְהָהוּא שְׁעָתָא נְפִיקִין לְשֹׂאבָא
מַיָּא, וְסִימְנָא נְקִיט בִּידֵיהּ.

תָּא חֲזִי, כַּד מְטָא עֲבָדָא לְחָרָן וְאֶשְׁפַּח לָהּ

תָּא חֲזִי, כַּד מְטָא עֲבָדָא לְחָרָן וְאֶשְׁפַּח לָהּ

שהגיע יצחק להתפלל תפלת מנחה, באותה שעה הגיע העבד אל רבקה. ובשעה ההיא שהגיע יצחק לתפלת מנחה כבתחלה, הגיעה רבקה אליו, שהכל ימצא במקומו שצריך פראוי, והכל הגיע בסוד החכמה, ועל פן בא העבד לבאר המים, סוד הכתוב (שיר ד) מעין גנים באר מים חיים ונוזלים מן לבנון. ובארנוהו, והכל הוא סוד. רבי שמעון בא לטבריה והיה עמו רבי אבא. אמר רבי שמעון לרבי אבא, נלך, שהרי אנו ראינו שאיש אחד גיע פעת אליו ודברים חדשים בפיו, והם דברי תורה. אמר רבי אבא, הנה ידעתי שבכל מקום שמו הולך, הקדוש ברוך הוא שולח לו מלאכים טסים בכנפים להשתעשע בו.

בעודם הולכים, הרים רבי שמעון את עיניו, וראה איש שהיה רץ והולך. ישבו רבי שמעון ורבי אבא. כשהגיע אליהם, אמר לו רבי שמעון, מי אתה? אמר לו, אני יהודי, ובאתי מקפוטקיא, ואני הלכתי לסתרו [לאהל] של בר יוחאי, שנמנו הדברים בדברים ידועים ושלחוני אליו. אמר לו, אמר בני. אמר לו, אתה בר יוחאי? אמר לו, אני בר יוחאי.

אמר לו, הרי אמרנו שלא יפסיק אדם בתפלתו בינו לבין הכתל, ככתוב (ישעיה לח) ויסב חזקיהו פניו אל הקיר וגו'. ומי שמתפלל, אסור לעבר ארבע אמות סמוך לו, ובארו לארבע האמות הללו לכל צד, פרט לפניו. ואמרו שלא יתפלל אדם מאחורי רבו וכו', ונמנו בכל הדברים הללו.

בצלוחתיה ביניה לבין כותל אסיר למעבר ארבע אמות סמיה ליה, ואוקמוה להני ארבע אמות לכל סטר בר לקמיה. ואוקמוה דלא יצלי בר נש אחורי רביה וכו' ואתמנון בכל הני מילי.

לרבקה לעת ערב הוה עידן צלותא דמנחה. בההיא שעתא דמטא יצחק לצלחה צלותא דמנחה, בההיא שעתא מטא עבדא לגבה דרבקה. ובההיא שעתא דמטא יצחק לצלותא דמנחה כמלקדמין מטאת רבקה לגביה. לאשתפחא כלא באתריה דאצטריך פדקא יאות, וכלא מטא ברזא דחכמתא, ועל דא אתא ההוא עבדא לבאר המים רזא דכתיב (שיר השירים ד) מעין גנים באר מים חיים ונוזלים מן לבנון, ואוקימנא, וכלא רזא איהו.

רבי שמעון הוה אתי לטבריה והוה עמיה רבי אבא. אמר רבי שמעון לרבי אבא גזיל, דהא אנן חמינן דבר נש חד ומטי השתא לגבן ומלין חדתין בפומיה ואינון מלין דאורייתא. אמר רבי אבא הא ידענא דבכל אתר דמר אזיל, קדשא בריה הוא משדר ליה מלאכין טסין בגדפין לאשתעשעא ביה.

עד דהוו אזלי, סליק רבי שמעון עינוי, וחקא בר נש דהוה רהיט ואזיל. יתבו רבי שמעון ורבי אבא. פד מטא גבייהו, אמר ליה רבי שמעון מאן אנת. אמר ליה יודאי אנא ומקפוטקיא קאתינא ואנא אזילנא אטיטריה דבר יוחאי דאתמנון חבריא במלין ידיען ושדרוני גביה. אמר ליה אימא ברי. אמר ליה אנת בר יוחאי. אמר ליה אנא בר יוחאי.

אמר ליה הא אוקימנא דלא יפסיק בר נש

בצלוחתיה ביניה לבין כותל אסיר למעבר ארבע אמות סמיה ליה, ואוקמוה להני ארבע אמות לכל סטר בר לקמיה. ואוקמוה דלא יצלי בר נש אחורי רביה וכו' ואתמנון בכל הני מילי.